

Joan Angrill, actiu membre d'entitats

A la foto gran, interessant visió del carrer de Sant Llorenç, amb la portalada de Sant Agustí al final

Joan Angrill Balletbó

Si emprenem el camí del carrer de Sant Llorenç podrem retrobar, amb tota seguretat, motius de record grats per a la memòria de Joan Angrill.

Tots els seus records d'infància corren cap al carrer del Bou, on els seus pares es van establir arribats d'una masoveria al rural país de Montpol, al terme de Lladurs.

De la infància recorda amb alegria aquelles tempestes d'estiu que interrompien els jocs de carrer i que feien córrer la canalla en direcció a la catedral.

Els nens es ficaven al campanar, i allí rebien de mans del campaner una bata que els identificava com ajudants privilegiats.

«Aquell era el toc de tempesta –recorda–. S'havien de trencar els núvols, i nosaltres corríem a ajudar el campaner per tal que totes les campanes sonessin una bona estona. Quedàvem xops de dalt a baix, però allò era meravellós. Després corríem a casa a berenar pa amb vi».

Fosc i ranci, el carrer del Bou era massa estret per als jocs infantils i potser per això els nens se n'anaven al carrer de sota.

Joan Angrill corria pel carrer Sant Llorenç, i amb ell ho feien Josep Clotet, Ramon Moncunill, Pau Sabartés o Jaume Casafont.

Els nens anaven a col·legi als 'Hermanus', a l'edifici de l'actual Consell Comarcal, i corrien fins a Sant Joan, a jugar a bales, i arribaven fins al carrer Castell, «a comprar cigrons a cal Baldomero». Si els cigrons no arribaven, senyal que el nen s'havia entretingut pels clots

Bellíssima imatge –i artística– de l'estret carrer del Bou

En aquest carrer va néixer Joan Angrill, i aquí va passar moltes hores espiant el treball dur i aspre del Ferrer del Pont

de Sant Joan, fent una partideta amb els amics.

«Avui dia els nois patinen i ja els va bé que Sant Joan sigui llis, però en aquella època els clots de terra i els bonys dels rocs convertien Sant Joan en una delícia per al joc de les bales».

Les corregudes d'aquells nens dels anys cinquanta tenien una geografia curta i precisa: la que envolta la catedral; amb quatre horts per un costat i quatre carrers per l'altre. I entre joc i joc, els nens podien arribar a treure el nas per

dalt el Camp, o per la zona de la Ribera, però això era una autèntica excepció.

Els nens es van fer grandets, i llavors els va tocar d'abandonar el mestre Padullés per tal d'anar a estrenar l'escola de Formació Professional que el bisbe Tarancón va impulsar amb el motor de mossèn Josep Maria Ferran.

Amb companys com Joan Sampons, Josep Ferrer, Josep Vila, Jaume Casafont... Joan Angrill es va disposar a escoltar les classes de física que donava mossèn Ferran.

A la imatge superior, grup sardanista «Dansaires al Vent»

Amb Joan Angrill, Xavier Novelles, Ramon Pintó, Pere Escolies, Francesc Gilibets, Josep Vila, Carles Brime, Maria Carme Ribalta, Anna Molina, Rosa Vilar, Maria Àngels Creus, Felisa Alarcón, i Claustre Viñals. La foto data del 1.967

A la vora, composició sardanista amb el nostre protagonista

Joan Angrill balla a la vora de la seva futura esposa. I a l'altre costat de la seva esposa s'hi observa el Josep Novelles

«Sobre mossèn Ferran hi ha moltes versions... Per a mi és un gran home i li tinc un gran respecte», diu Angrill. «I com més passa el temps, més a prop em sento d'ell. I això que no sóc un home de missa, i em molesta que el poble estigui tan lligat als capellans. Però mossèn Ferran és noble i a mi em va marcar..., fins al punt que ell em va casar al Castellvell».

Amb estudis fets i amb la barba a flor de pell, Joan Angrill es va posar a treballar en un taller, i des de llavors ha estat sempre més vinculat al món del ferro. «Al carrer del Bou, al costat de casa, hi havia el taller del Ferrer del Pont (actual campaner), i jo de petit m'abocava a la finestreta per veure com esmolava les eines del camp. Per altra part, sempre m'havia captivat la imatge del pare, que en arribar de treballar es fregava aquelles mans tan bastes i tan plenes de treball manual i rude».

Inquiet, Angrill ha compartit la vida laboral amb la participació en la vida social i amb la búsqueda constant de nous coneixements.

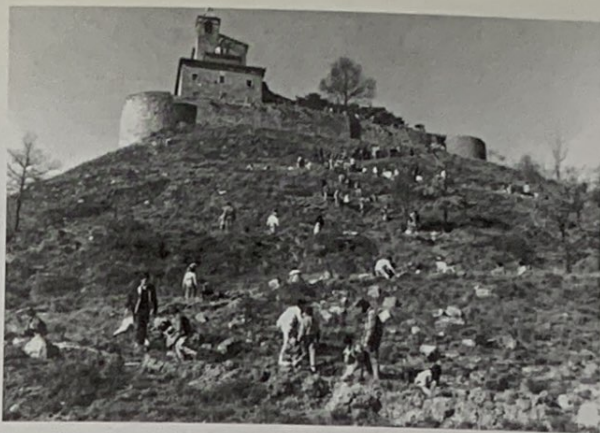
«Jo, bàsicament, sóc un home de sardanes. Ara mateix vinc d'impartir un curset, que fem anualment. Des dels setze anys estic en el món sardanista, i aquesta és la meva activitat de més continuïtat».

Als setze anys va anar a buscar Josep Porredon, que era de la junta de Joventut Solsonina, i li va dir que volia ballar sardanes. Poc després, i amb l'empenta del senyor Besa, que era delegat del banc Central, es va muntar a Solsona l'única colla de sardanes de llüiment que mai hi ha hagut i que, amb el nom de «Dansaires al vent», va competir en distints pobles del Bages.

Amb Manel Barat, Ramon Pintó, Felisa Alarcón, Rosa Vilar, Pere Escolies..., l'anella de «Dansaires al vent» va aguantar fins que els nois van ser enviats al servei militar. Després de la mili ja no hi va haver continuïtat; el grup es va trencar i Solsona va perdre la colla sardanista, per bé que Angrill va guanyar una esposa, ja que es va casar amb Anna Molina, una de les noies de l'anella.

A més de festejar, treballar el ferro i ballar sardanes, a Joan Angrill encara li quedava temps per sentir inquietuds socials. Sempre li ha passat: ha sentit un neguit interior i ha corregut a cercar llibres i amics que l'informessin.

A recer de mossèn Josep Carol, i a la vora de Joan Montraveta, Manel Jiménez i d'altres, Angrill va entrar en contacte amb la Joventut Obrera Catòlica (JOC).

Imatges que estan al record de Joan Angrill i d'altres companys seus

Dalt: un dia del març de 1.988 Raspinell va impulsar una plantada d'arbres autòctons a les costes del Castellvell. Sota, a l'esquerra: l'alcalde de Cambrils, Andreu Alet, amb l'ecologista Antoni Márquez, i Joan Angrill, acompanyats d'un membre de la guàrdia civil. Al costat: un dinar de col.laboradors de la Cooperativa de Consum del Solsonès, amb Marcel.lí Corominas, Ramon Àngel Davins i Marcel.lí Sala, entre d'altres

La cosa va pujar de color i quan va tocar, va llegir tot allò de la revolució russa i es va enamorar de Trostki. Interessat sempre per la figura de l'opositor, va refer lectures, va buscar camins i es va apropar a gent que encara estima molt, com ara Marcel.lí Sala, Josep Davins, Martí Abella, Neus Closa...

I li va tocar de viure -a ell, igual que a tots- el canvi profund de la transició democràtica. Però a ell li va tocar viure'l des d'un punt de certa projecció, al capdavant de l'Associació de Veïns.

Franco acabava de morir, i la sang política emergia a Solsona igual que bullia a la resta de poblacions. Calia organitzar moviments cívics en un moment que els sants dels partits encara estaven nus o a mig vestir.

Serra Jounou era l'alcalde quan els demòcrates opositors es van organitzar a l'entorn d'una associació de veïns. El llavors rector de Solsona, Josep Torres, el doctor Josep Casserras, Joan Badia (més tard regidor d'esquerres), Neus Closa, Florenci Solé, Antoni Carceller (dit el 'Palmero'), Miquel Sala... van ser alguns dels integrants de la junta.

«Tots sentíem inquietud política i sabíem que no estàvem d'acord amb la política de la famí-

lia Serra a l'Ajuntament».

A Joan Angrill li va tocar ser el president de la nova entitat. Es van fer unes quantes reunions i unes quantes assemblees. Es va una enquesta porta a porta i es va aconseguir que l'Ajuntament posés papereres pels carrers, «una cosa que avui sembla tan simple i que en aquell temps va costar qui-sap-lo».

L'Ajuntament va posar papereres i va convocar un concurs escolar per tal de posar un lema sobre el nou mobiliari urbà. Em sembla molt que el concurs el va guanyar Eduard Tamames, que llavors devia fer setè d'EGB, amb el lema: «solsoní, els papers aquí».

La tasca de l'associació es va esgotar amb la inflada de partits. Amb prou feines hi va haver militants per a tots. Van arribar els partits i Joan Angrill se'n va anar a casa, perquè mai no s'ha sentit lligat a cap ideologia i perquè no creu en la disciplina de partit, en l'obediència de vot.

«No crec en un sol dogma que beneeixi la vida social. L'única cosa que tinc clara és l'existència del sol. I encara no sé si demà sortirà».

Amb tot, Manuel España el va cridar per a la llista del PSC-PSUC i s'hi va apuntar com a independent. I el mateix va fer quan anys des-

La Cooperativa de Consum del Solsonès pretenia ser un revulsiu per al món del comerç solsoní

A la imatge gran, magatzem d'existències de la Cooperativa, que va tenir establiment obert a la carretera de Torà.

A la vora, imatge de persones que van treballar a la cooperativa, entre els quals apareix el senyor Sala, 'Barrereta', i Florenci Soler, 'Tenti'; i estand de la Cooperativa en una fira de Sant Isidre

prés el van cridar de la llista de Fòrum.

No ha estat regidor, però durant els anys de transició no es va apartar del batec que regula la vida opositora. La transició li va donar motius per sortir de casa.

Per exemple, es va apuntar a la Cooperativa de Consum, amb Marcel·lí Corominas, Florenci Solé, Ramon Cases, Miquel Sala... «La cooperativa era un moviment d'enfrontament amb els botiguers –recorda ara–, es tractava de posar-se al costat de la gent del carrer per tal d'abaratir preus».

I es va fer addicte al cine-fòrum, que va ser un cau de discussió i de debat, de renovació i d'expansió intel·lectual.

I es va mullar en el 'cas Mellado', quan les Escoles Nacionals van viure un dur enfrontament entre el director d'un vell estil escolar i un alumne avantatjat de la pedagogia activa. La cosa –que va arribar fins al Parlament de Catalunya– va començar quan Dídac Mellado es va revoltar contra els antics usos pedagògics i organitzatius que imperaven sota la direcció de Ramon Sangrà, amb l'assentiment d'una junta de pares encapçalada pel farmacèutic Boix. En paraules d'Angrill, aquella no era una junta autènticament representativa.

Angrill, amb d'altres pares, va recolzar Mellado; i amb d'altres 'addictes', com Luis Buil, va donar vida a la platea del cine-fòrum; i amb d'altres companys va oposar-se als boti-

guers. I ara diu que tornaria a saltar a la palestra, i es tornaria a ajuntar amb els de sempre per tal d'assumir una nova batalla si és que una nova batalla calgués tornar a emprendre.

«És el meu caràcter: em situo a la banda dels opositors, i per bé que no sóc organitzador, des de menut he tingut una certa ascendència sobre els meus companys. A mi m'agrada actuar, i m'agrada fer-ho d'una forma intensiva».

«A mi m'atrauen les personalitats que renoven i provoquen una reflexió. Per altra part, els anys ens han dit que l'abús de la poltrona provoca mal govern, tant si el qui hi seu es diu González, com Pujol, com Llumà...»

Ve d'assajar al pati de l'Escola Pública, a la carretera de Sanaüja.

Ara, a l'espera d'una nova batalla, estrena paper de president d'una nova colla sardanista, 'Amics de la Sardana', que du el mateix nom que una entitat que ja va existir als anys 60, amb Jaume Porredon, el 'Campaner', i altres joves al capdavant.

Angrill recorda que d'aquell dinàmic moviment cultural en va sortir Joventut Solsonina, i que de tot plegat en va ser l'embrió del que seria el gran Carnaval. En aquells anys el moviment associatiu era fort a Solsona i arreu, i ara sembla que va de baixa, amb entitats mig adormides per subvencionitis, intervencionisme polític, i televisió.